

67. — Примѣры: 1) *Благый, благъ* -- га -- го, *благы: старый, старъ* -- ра -- ро -- ры; *младый, младъ* -- да -- до -- ды; *правый, правъ* -- ва -- во -- вы; *добрый, добръ* -- ра -- ро -- ры; *вѣрный, вѣренъ* -- на -- но -- ны; и др. съ твърдо окончаніе пълно и усѣчено. 2) *Третій* -- я -- е; *горный, горенъ* -- рня -- рне -- рни; *долный, долень* -- лня -- лне -- лки; *синий, синь* -- ня -- не -- ни; *Божій* -- жья -- жье -- жьи; *птичий* -- чья -- чье -- чьи, и др. съ меко окончаніе пълно и усѣчено.

68. — Трѣба да забълѣжимъ: 1) че пълното окончаніе (*ый, ий*) въ старобъл. езикъ е показвало опредѣлена съ членъ идея, за туй сега мъжкыйтъ членъ *а* са употрѣбява съ кратката *й* слѣнь въ *я*, като: *правыя* человекъ, *синія* виръ, и пр. които въ им. пад. само прѣиматъ члена *тъ* за да съотвѣтствуютъ на ж. р. *та* и ср. р. *то*, а въ мн. ч. и за тритѣ рода *тѣ*; напр. *правыйтъ, правата правото, правытъ*. — Звател. П. и тукъ не зема никкъвъ членъ, какъто въ един. тѣй и въ множ. число.

2) Отъ притежателнытъ имена, които иматъ пълно окончаніе, не минаватъ въ усѣчено: *овчій, козій, конскый, селскый, градскый, братскый*, и други родовы' съ окончаніето *зій, чій* или *кый*. И наопаки, колкото отъ тѣхъ сж въ усѣчено окончаніе, непрѣиматъ пълно, освѣнь окончателнытъ на *ный* или *ній*. (Виж. горѣ примѣры.)

3) *Общо*, прилагатилнытъ м. р. въ усѣчено окончаніе твърдо или меко, никога непрѣиматъ членъ, освѣнь личнытъ притежателны и количественнытъ числителны: *бащинтъ* или *бащина* домъ, *мелингтъ* сынъ, *Донкинтъ* братъ; *едимтъ* и *едина*, *двамата* (зи лица м. р.), *дѣтѣ* (за лица и нѣща ср. р.), и пр. —